

ERIN DOOM

GÖZYAŞI USTASI

Çeviren: Güliz Akyüz YILDIRIM

Eksik Parça Yayınları

Gözyaşı Ustası

Erin Doom

İlk kez 2021 yılında Magazzini Salani tarafından aşağıdaki isimle İtalyanca basılmıştır:

Fabbricante Di Lacrime

Copyright © 2021 Adriano Salani Editore s.u.r.l.

Milano

Yayın Yönetmeni: **Asiye Ademir**

Çevirmen: **Güliz Akyüz Yıldırım**

Editör: **Kürşad Kızıltuğ**

Yayına Hazırlayan: **İsmail Yamanol**

Sayfa Tasarımı: **Esranur Gelbal**

Kapak Tasarımı: **Serkan Cenker**

Baskı ve Cilt: **My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.**

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu/İstanbul

Tel: 0212 674 85 28 | mymatbaa34@gmail.com

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 40882

MATBAA SERTİFİKA NO: 47939

Baskı: Haziran 2024

ISBN: 978-625-6780-86-6

Türkçe yayın hakları, Atlas Publishing ile yapılan anlaşmayla yayımlanmış olup Eksik Parça Yayınları'na aittir. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Genel Dağıtım: **İKİ A YAYINCILIK VE DAĞITIM HİZMETLERİ A.Ş.**

Gülbahar Mah. Elif Sok. No: 4/A Mecidiyeköy/İstanbul

Tel: 0(212) 272 45 46 | Fax: 0(212) 272 45 55

www.ikiayayincilik.com.tr

www.instagram.com/eksikparcayayinlari

www.facebook.com/eksikparcayayinlari

www.youtube.com/user/eksikparca1

www.twitter.com/eksikparcayayin

www.eksikparca.com

Erin Doom, İtalyan yazar. Wattpad üzerinde kaleme aldığı romanlarla ünlendi. Basılan ilk romanı *Gözyaşı Ustası*, yedi yüz bin satışa ulaşarak İtalya'nın bir numaralı çok satarı oldu. *Gözyaşı Ustası* 26 dile çevrildi ve 2024'te popüler bir Netflix filmine de uyarlandı. İkinci ve üçüncü romanları *Nel Modo In Cui Cade La Neve* (2022) ve *Stigma* (2023) da çoksatanlar listesine girmeyi başardı.

Hukuk eğitimi alan ve gizliliğine önem veren yazar, yaşamını İtalya'da sürdürüyor.

İçindekiler

ÖNSÖZ	9
1 Yeni bir ev	11
2 Kayıp masal	22
3 Fikir ayrılıkları	34
4 Yara bantları	47
5 Siyah kuğu	57
6 Bir iyilik	70
7 Küçük adımlarla	80
8 Cennet gibi	98
9 Güller ve dikenler	113
10 Bir kitap	130
11 Beyaz kelebek	144
12 Taşkınlık	156
13 Pişmanlık dikenleri	167
14 Silahsız	185
15 Kemiğe kadar	195
16 Camın ötesinde	208
17 Sos	226
18 Ay tutulması	242
19 Altında	258
20 Bir bardak su	271

21 Konuşmadan	291
22 İyi olacağım	298
23 Yavaş yavaş	306
24 Ürpertici takımyıldızlar	321
25 Çarpışma hattı	348
26 Masal dilencileri	373
27 Çoraplar	393
28 Tek bir şarkı	407
29 Kalbe karşı	428
30 Sonsuza kadar	456
31 Kapalı gözlerle	476
32 Yıldızlar yalnızdır	487
33 Gözyaşı Ustası	515
34 İyileşme	545
35 Bir söz	563
36 Yeni bir başlangıç	571
37 Amarant gibi	590
38 Tüm ölçülerin ötesinde	615
Sonsöz	643
Teşekkürler	647

*Bize en başından beri inanan ve
sonsuz kadar inanacak olanlara.*

ÖNSÖZ

Mezar’da birçok hikâyemiz vardı.

Fısıldanan masallar, uykudan önce anlatılan hikâyeler... Bir mum ışığı eşliğinde dudakların ucundan dökülen efsaneler. Bunlardan en bilineni Gözyaşı Ustası’ydı. Çok çok uzaktaki bir yerden bahsediyordu...

Kimsenin ağlayamadığı, insanların duygularından arınmış hâlde ruhlarında koca bir boşlukla yaşadıkları bir yer. Ama o uçsuz bucaksız yalnızlığın içinde herkesten gizlenmiş, karalar giyen küçük bir adam vardı. Cam gibi berrak gözlerinden kristal gözyaşları yaratma yeteneğine sahip, solgun ve kambur, yalnız bir zanaatkâr.

İnsanlar ağlayabilmek, bir nebze duygu hissedebilmek için ona giderlerdi, çünkü gözyaşlarında aşk ve vedaların en şefkatlisi gizlenirdi. Bunlar ruhun en mahrem uzantılarıdır; insanı neşe ve mutluluktan çok daha fazla insan hissettiren şeylerdir.

Ve usta onları memnun ederdi...

Gözyaşlarını içindekilerle birlikte insanların gözlerine akıtır ve işte insanlar ağlayıverirdi: Öfkeden, çaresizlikten, acıdan ve ısırtıdan. Bunlar acı veren tutkular ve hayal kırıklıklarıydı, sonrası ise gözyaşları, gözyaşları ve gözyaşları... Usta onlara en mahrem ve zorlayıcı duygularla renklendirdiği saf bir dünya bulaştırırdı.

“Unutma: Gözyaşı Ustası’na yalan söyleyemezsin,” derdi en sonunda.

Bize bu hikâyeyi her çocuğun iyi olabileceğini, iyi olmak zorunda olduğunu çünkü kimsenin kötü doğmadığını öğretmek için anlatıyorlardı. Kötülük doğamızda yoktu.

Ama bana gelince...

Durum böyle değildi...

O koyu renkli giysiler giymiyordu. Cam gibi berrak gözleri olan solgun, kambur, küçük bir adam değildi.

Hayır.

Ben Gözyaşı Ustası'nı tanıyordum.

1

Yeni bir ev

*Acılar giymişti üstüne,
dünyanın en güzel ve en parlak şeyiydi o hâliyle.*

“Seni evlat edinmek istiyorlar.”

Hayatım boyunca bu sözleri duyacağıma inanmamıştım.

Çocukken bunu o kadar çok istemiştim ki, bir an için uyuya-kaldığımdan ve rüya gördüğümünden şüphelendim. Yine.

Oysa bu rüyalarımın sesi değildi. Bu Bayan Fridge’nin bizden asla esirgemediği o hayal kırıklığı perdesiyle çeşnilendirilmiş sesiydi.

“Beni mi?” diye sordum kısık ve inanmayan bir sesle.

Üst dudağını bükerek bana baktı.

“Seni.”

“Bundan emin misiniz?”

Kalemi tombul parmaklarının arasında sıkarak bana bakınca omuzlarım kasıldı.

“Şimdi de sağır mı oldun?” diye hırıldadı sinirlenerek. “Yoksa benim mi öyle olduğumu düşünüyorsun? Açık hava kulaklarını mı tıkadı yoksa?”

Şaşkınlıktan irileşen gözlerimle hızlıca başımı salladım.

Bu mümkün değildi. Olamazdı.

Kimse gençleri evlat edinmek istemezdi. Kimse büyükleri istemezdi, hiçbir zaman, hiçbir sebeple... Bu sabit bir gerçektir. Barınaklardaki duruma benzerdi biraz: Herkes yavru köpek istiyordu

çünkü sevimliydim, masumdular ve eğitilmeleri kolaydı; orada bir ömür kalan köpekleri kimse istemezdi.

O çatının altında büyüdüğümden bu benim için kabul edilmesi zor bir gerçektir.

Küçük olduğunda en azından sana bakarlardı. Ama büyüdükçe bakışlar sıradan göz gezdirmelere dönüşürdü ve şefkatleri seni sonsuza dek o dört duvara gömerdi.

Oysa şimdi... *Şimdi...*

“Bayan Milligan seninle biraz konuşmak istiyor. Aşağıda seni bekliyor; ona yurdu gezdir ve her şeyi mahvetmemeye dikkat et. Tuhaf hallerini kendine sakla ve belki biraz şansın varsa buradan gitmeyi başarabilirsin.”

Başımın döndüğünü hissediyordum.

Aşağı inerken güzel elbisemin dizlerime değdiğini hissedince kendime bunun sayısız fantezilerimden biri olup olmadığını sormadan edemedim.

Bu bir rüyaydı. Merdivenlerin dibinde beni bekleyen nazik bir yüzle karşılaştım: Bu yüz, kollarında bir ceket tutan yaşını almış bir hanıma aitti.

“Merhaba,” diye gülümseyerek selamladı beni, uzun süredir kimsede görmediğim bir şekilde gözlerimin içine baktığını fark ettim.

“Günaydın...” dedim derin bir nefes vererek.

Beni daha önce bahçede, ferforje kapıdan içeri girdiğinde gördüğünü anlattı: Beni dağınık çimenlerin ve ağaçların arasından süzülen ışık şeritlerinin arasında fark etmişti.

“Ben Anna,” diye tanıttı kendini yürümeye başlayınca.

Yılların geçmesiyle yumuşamış kadifemsi bir sesi vardı ve ben ona büyülenmiş gözlerle bakakaldım; kendime bir sestem hayrete düşmenin ya da henüz duyduğu bir şeye bağlanmanın mümkün olup olamayacağını sordum.

“Ya sen? Senin adın ne?”

“Nica,” diye yanıtladım o an içinde bulunduğum duyguları dizginlemeye çalışarak. “Benim adım Nica.”

Bana merakla baktı, bu bakışa karşılık verme arzusu öyle fazlaydı ki ayaklarımı nereye koyduğuma dikkat bile etmedim.

“Ne kadar da farklı bir isim. Daha önce hiç duymadım biliyor musun?”

“Evet...” Utangaçlığımın bakışlarımı kaçak ve titrek bir hâle dönüştürdüğünü hissettim.

“Bana bu ismi annemle babam verdi. Onlar biyolog... yani, öyleydiler.

Nica bir kelebek ismidir.”

Annem ve babam hakkında çok az şey hatırlıyordum. Belli belirsiz anılar, sanki onları sisli bir camın ardından hissediyordumşum gibi. Gözlerimi kapatıp sessiz kalırsam, bulanık yüzlerinin bana baktığını görebiliyordum.

Öldüklerinde ben beş yaşındaydım.

Onların sevgisi hatırladığım birkaç şeyden biriydi ve umutsuzca en çok özlediğim şeydi.

“Gerçekten çok hoş bir isim. *Nica...*” Sanki tınısını tatmak istermiş gibi ismimi dudaklarının arasında yuvarladı. “Nica.” Kesin bir dille tekrarladı; sonra nazikçe başını salladı.

Yüzüme baktığında aydınlandığımı hissettim. Tenim gözlerinin altında altın rengine dönmüştü sanki, sanki bir bakış da ben atsam parlayacakmışım gibi; bu benim için hiç de küçümsenecek bir şey değildi.

Zamanımızı yurttan dolaşarak geçirdik. Bana orada uzun süredir olup olmadığını sordu ve ben de ona neredeyse orada büyüdüğümü söyledim; güzel bir gündü ve sarmaşıkların yanından ilerleyerek bahçede dolaştık.

“Az önce... seni gördüğümde ne yapıyordun?” Konuşma esnasında yabancı funda tomurcukları arasındaki uzak bir köşeyi işaret ederek sordu.

Gözlerim âdeta o noktaya uçtu ve nedendir bilmem ellerimi saklama dürtüsü hissettim.

“Tuhaf hâllerini kendine sakla,” diye uyarıyordu beni Bayan Fridge ve şimdi bu sözler kafamda yanıp sönüyordu.

“Açık havada olmayı seviyorum, dedim yavaşça. “Ben... orada yaşayan yaratıkları seviyorum.”

“Burada hayvanlar var mı?” diye sordu biraz safça ama kendimi iyi ifade edemeyen bendim ve bunu biliyordum.

“Küçük olanlar, evet...” diye belli belirsiz yanıtladım, bir cırcır böceğinin üzerine basmamaya dikkat ederek. “Şu genellikle gör-mediklerimiz...”

Bakışlarıyla karşılaştığımda biraz kızardım ama bana başka soru sormadı. Bunun yerine alakargaların cıvıltıları ve pencereden bizi gözetleyen çocukların fısıltıları arasında hafif bir sessizliği paylaştık.

Bana kocasının her an gelebileceğini söyledi. *Beni tanımak* için geleceğini tahmin ettim ve sanki uçabiliyormuşum gibi kalbimin hafiflediğini duyumsadım. İçeri girerken bu duyguları şişeleyip sonsuza kadar saklayabilir miyim, diye kendime sordum. Onları yastık kılıfına saklayıp gecenin loş ışığında sedef gibi parlamalarını izlemek...

Uzun zamandır kendimi bu kadar mutlu hissetmemiştim. İki çocuk elbisemin eteğini hareket ettirerek aramızdan geçerken, “Jin, Ross, koşmayın,” dedim neşeli bir tavrıyla. Kıkırdadılar ve eski tahtaları gıcırdatarak merdivenden yukarı koştular.

Bayan Milligan’ın bakışlarıyla tekrar karşılaştığımda beni izlediğini fark ettim. Neredeyse... hayranlık kırıntısı gibi görünen bir ifadeyle gözlerimin ta içine baktı.

Bir süre sonra bana, “Gerçekten çok güzel gözlerin var, Nica,” dedi hiçbir girizgâh yapmadan, “bunu biliyor musun?”

Utanç yanaklarımı ısırdı ve söyleyecek sözümün kalmadığını fark ettim.

“Bunu sana çok söyleyen olmuştur,” dedi ihtiyatlı ve ısrarcı bir şekilde ama gerçek şu ki hayır, daha önce Mezar’daki hiç kimse bana böyle bir şey söylememişti.

Daha küçük çocuklar safça bana renkleri diğer insanlar gibi görüp görmediğini sorarlardı. Gözlerimin ‘ağlayan gökyüzü renğinde’ olduğunu söylerlerdi çünkü gözlerim şaşırtıcı derecede açık, benekli ve alışılmadık bir griydi. Birçoğunun onları tuhaf bulduğunu biliyordum ama hiç kimse bana onları güzel bulduğunu itiraf etmemişti.

Bu iltifat parmaklarımın belli belirsiz titremesine neden oldu.

“Ben... hayır... ama teşekkürler.” Beceriksizce kekeleyerek onu gülümsettim. Gizlice elimin tersine bir çimdik attım ve o ince acı-yı sonsuz bir sevinçle karşıladım.

Gerçektir. Hepsi gerçektir.

O kadın gerçekten de oradaydı.

Benim için, *bir aile*... Oranın dışında, Mezar’ın dışında başla-yacak yeni bir hayat...

O duvarların arasında daha çok uzun bir süre kapalı kalaca-ğımı inanmıştım hep. On dokuz yaşına gelene kadar iki yıl daha vardı. Aksi kanıtlanana kadar bu, Alabama Eyaleti’nde kişinin ya-sal olarak reşit sayıldığı yaşı.

Ama artık değil, artık reşit olmayı beklemek zorunda değildim. Hayır, birinin gelip beni alması için dua etmeyi bırakabilirdim artık...

“Bu da ne?” diye sordu aniden Bayan Milligan.

Yüzünü yukarı kaldırmış, kendinden geçmiş bir şekilde etra-fındaki havaya bakıyordu.

O anda ben de aynı şeyi duydum. Çok güzel bir melodiydi bu. Orada, çatlaklarla kaplı sıvası soyulmuş duvarlar arasında uyumlu ve derin notaların titreşimleri yankılanıyordu.

Mezar’ın duvarlarına meleksi bir müzik yayılıyordu, bir deniz kızının şarkısı kadar büyüleyiciydi, benimde tüm sinirlerin gerildi-ğini hissettim.

Bayan Milligan büyülenmiş gibi sesi takip ederek uzaklaştı ve ben onu ancak kaskatı bir şekilde takip edebildim. Oturma oda-mızın kemerine ulaştı ve orada durdu.

Böylece büyülenmiş bir hâlde, o görünmez harikanın kaynağına bakmaya devam etti: Ses eski duvar piyanosundan geliyordu, eski-miş ve akordu biraz bozuktu ama her şeye rağmen hâlâ çalışıyordu.

Ve her şeyden öte o eller... Belirgin bileklere sahip o beyaz el-ler, tuşlar boyunca akıcı ve kıvrımlı bir şekilde kayıyordu.

“O kim?” diye sordu Bayan Milligan bir süre sonra. “Kim o de-likanlı?”

Elbisenin kıvrımlarında parmaklarımı sıktım; ben tereddüt ederken, o da çalmayı bıraktı.

Kollar yavaşça durdu; duvara karşı duran silueti, omuzlar düz, sakın.

Sonra acele etmeden, sanki bunu önceden görmüş, *sanki zaten biliyormuş* gibi döndü.

Geriye dönen şey, kalın karga kanatlarını andıran siyah bir saç halesiydi. Keskin bir çene ve üzerinde kömürden daha koyu iki çekik gözün olduğu solgun bir yüz.

Ve işte o ölümcül çekicilik. Yüz hatlarının büyüleyici güzelliği, o solgun dudakları ve ince hatları yanımdaki Bayan Milligan'ı susturdu.

Omzunun üzerinden bize baktı, bukleleri çıkık elmacık kemiklerine değiyordu ve alçak bakışları parlaktı. Ve bir an için içimde bir ürperti ile onun gülümsediğini gördüğüme emin oldum.

“O Rigel.”

Bir ailem olmasını hayattaki her şeyden daha çok arzulamıştım hep. Orada benim için, beni kabul etmeye, hiç sahip olmadığım şansını bana vermeye istekli birinin olması için dua etmiştim.

Gerçek olamayacak kadar güzeldi.

Düşünmeyi bıraksam bile bunu gerçekleştiremiyordum. *Ya da belki de... gerçekleştirmek istemiyordum...*

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Bayan Milligan.

Arka koltukta yanımda oturuyordu.

“Evet...” dedim kendimi zorlayıp bir gülümseme takınarak. “Her şey... çok iyi.”

Parmaklarımı kucağımda sıktım ama o bunu fark etmedi. Tekrar başını çevirip etrafımızdan akan manzarada bana bir şeyler göstermeye koyuldu.

Bense onu güçlkle dinliyordum.

Yavaşça ön camdaki yansımaya baktım. Bay Milligan'ın oturduğu sürücü koltuğunun yanında siyah saçlardan oluşan bir yele koltuk başlığına dokunuyordu.

Dirseği kapıya dayanmış, şakakları parmaklarına yaslı ilgisizce dışarı bakıyordu.

“Şu aşağıda nehir var,” dedi Bayan Milligan, ama o siyah gözler onun gösterdiği yere bakmadı. İrisleri koyu kirpiklerinin ardından manzarayı kayıtsızca izliyordu.

Sonra sanki düşüncelerimi duymuş gibi gözbebekleri benimkilerle buluştu.

Camın yansımasındaki delici gözleri gözlerime baktı ve ben yüzümü büyük bir hızla yere indirdim.

Gözlerimi kırptırıp gülümseyip başımı sallayarak Anna’yı dinlemeye geri döndüm ama o bakışın yolcu bölmesindeki havayı delip geçtiğini ve beni asla bırakmadığını hissettim.

Birkaç saat sonra araba yavaşlayarak ağaçların gölgelediği bir mahalleye doğru döndü.

Milliganlar’ın evi de diğerleri gibi tuğladan yapılmıştı. Beyaz bir çiti, bir posta kutusu ve gardenyaların arasına sıkışmış bir yel değirmeni vardı.

Küçük arka bahçede bir kayısı ağacı gözüme çarptı, boynumu uzatıp ona baktım, o yeşil köşeyi gerçek bir ilgiyle inceledim.

“Ağır mı?” diye sordu Bay Milligan, içinde az sayıda eşyamanın yer aldığı karton kutuyu aldığımda. “Yardıma ihtiyacınız var mı?”

Nezaketinden memnun olarak başımı salladım ve o da yolu gösterdi.

“Bu taraftan gelin. Oh, garaj yolu biraz bozuk... şu çıkık taş dikkat edin. Aç mısınız? Bir şeyler yemek ister misiniz?”

“Bırak da önce yerleşsinler,” dedi Anna sakın bir tavırla, adam da burnunun üstündeki gözlüğünü düzeltti.

“Ah elbette, elbette... Yorulmuş da olmalısınız, değil mi? Gelin...”

Evin kapısını açtı. Kapının eşiğinde üzerinde “Ev” yazan pas-pasa baktım ve bir an için kalbimin daha hızlı attığını hissettim.

Anna uysal bir tavırla yüzünü eğdi. “Hadi ama Nica.”

İleriye doğru bir adım attım ve kendimi dar bir girişte buldum.

Beni ilk etkileyen şey koku oldu. Bu ne Mezar’daki odaların küflü kokusuna ne de tavanlarımızın sıvasını lekeleyen nem sızıntılarının kokusuna benziyordu.

Bu, doygun denebilecek bir kokuydu, neredeyse... samimiydi. Bunda özel bir şey vardı ve bunun Anna'nın da sahip olduğu kokunun aynısı olduğunu fark ettim.

Parıldayan gözlerle içeri baktım. Hafifçe yıpranmış duvar kâğıtları, duvarların orasına burasına serpiştirilmiş çerçeveler; hemen yandaki masanın ortasında, anahtar kâsesinin yanında serili masa örtüsü. O kadar yaşanmış ve kişisel bir şeyler vardı ki, bir an kapının kenarında durdum, adım atamadım.

Bay Milligan utangaç bir tavırla başını kaşıyarak, "Biraz küçük," dedi ama ben onu duymadım bile.

Tanrım, burası... mükemmeldi.

"Yatak odaları üst katta." Anna dar merdivenleri tırmandı ve ben de bu, Rigel'e gizlice bakma fırsatını değerlendirdim.

Kutusunu tek koluyla taşıyordu ve aşağı eğik gözleriyle etrafa bakıyordu: Gözleri hiçbir ifadeye izin vermeden bir o yana bir bu yana dolanıp duruyordu.

"Klaus?" diye seslendi birini arayan Bay Milligan. "Nereye kayboldu bu?" Biz yukarı çıkarken onun uzaklaştığını duydum.

Mevcut olan iki odaya yerleştik.

Anna, benim odam olacak odanın kapısını açarken, "Burada ikinci bir oturma odası vardı," dedi. "Sonra misafir odası oldu. Bilirsin, eğer bir arkadaş gelecek olursa..." Tereddüt etti, bir an durdu. Gözlerini kırıştıtarak gülümsedi. "Önemli değil... Yani artık senin. Hoşuna gitti mi? Değiştirmek ya da çıkarmak istediğin bir şey varsa, bilmiyorum..."

"Hayır..." diye fısıldadım, sonunda her şeyiyle *benim* diyebileceğim odanın eşğinde dururken.

Artık ortak odalar ya da şafak vakti ışığı kesen panjurlar yoktu; artık soğuk ve tozlu zemin, ya da fare rengindeki duvarların griliği yoktu.

Güzel parke bir zemini ve uç köşesinde uzun ferforje bir aynası olan küçük oda mütevazıydı. Açık pencereden gelen rüzgâr, keten perdeleri usulca uçuruyordu ve temiz çarşaf, sıcak kırmızı yatak örtüsünün altında bembeyaz görünüyordu; kendimi kutu hâlâ kolumun altındayken çarşafın yaklaştığım beyaz bir köşesine

dokunurken buldum. Bayan Milligan'ın o tarafa gidip gitmediğini kontrol ettim ve sonra onu koklamak için aceleyle eğildim: Taze çamaşır kokusu burun deliklerimi sarhoş ediyordu ve gözlerimi kapatarak bu kokuyu derin bir şekilde içime çektim.

Ne kadar da güzeldi...

O alanın tamamen bana ait olduğunu idrak edemeden etrafıma bakındım. Kutuyu komodinin üzerine koydum, açtım ve elimi dibine soktum. Biraz grileşmiş ve yıpranmış tırtıl şeklindeki kuklayı (annemden ve babamdan geriye kalan tek hatıraydı) aldım ve yastığın ortasına yerleştirdim.

Parlayan gözlerle yastığa baktım.

Benim...

Zamanımı sahip olduğum az sayıdaki eşyayı yerleştirmek için harcadım. Tişörtlerimi, bol kazaklarımı, pantolonlarımı tek tek askılara astım; çorapları kontrol ettim ve fark edilmemesini umarak delik olanları çekmecenin en altına ittim.

Odamın kapısına son bir kez baktıktan sonra aşağı inerken kendime havada duyduğum bu kokunun yakında benim üstüme de sinip sinmeyeceğini sordum.

“Bir şey yemek istemediğinize emin misiniz?” diye sordu Anna, daha sonra bize endişeyle bakarak. “Hızlı bir şeyler de olabilir...”

Kendisine teşekkür ederek reddettim. Yolculuk sırasında bir fast food restoranında durmuştuk ve hâlâ tok hissediyordum.

Ama o bundan pek emin değilmiş gibiydi, bir an için bana baktıktan sonra bakışlarını arkama kaydırdı.

“Peki ya sen Rigel?” diye ısrar etti. “Doğru telaffuz ediyor muyum? Rigel, değil mi?” diyerek ismi yazıldığı gibi söyleyerek tekrarlardı.

O da isteğini benim yaptığım gibi geri çevirmeden önce başını salladı.

“Tamam...” diye kabullendi. “Zaten bisküvi ve buzdolabında da süt var. Şimdi gidip biraz dinlenmek isterseniz... Ah, bizimki koridorun diğer tarafındaki son oda. Neye ihtiyacınız olursa...”

Endişeleniyordu.

Göğsümde hafif bir titreşimle onun *endişelendiğini* fark ettim, *benim için endişeleniyordu, yiyor muyum, yemiyor muyum, eksik olan bir şeyim var mı diye...*

Gerçekten önemsiyordu ve bunu Bayan Fridge gibi sadece sosyal hizmetler kontrollerinden geçmek için müfettişlerin önünde temiz ve tok karnımızla bulunmamız gerektiği anlardaki gibi yapmıyordu.

Hayır. Gerçekten önemsiyordu...

Parmaklarımı korkulukların üzerinde gezdirerek yukarıya çıkar-ken aklımdan gecenin bir yarısı aşağı inip Bayan Fridge televizyon karşısında koltukta uyuklarken kapı aralığından izlediğimiz filmlerde gördüğüm gibi mutfak tezgâhında bisküvi yeme fikri geçiverdi.

Gelen ayak seslerine başımı kaldırdım.

Merdivenlerde Rigel görüldü. Sırtı bana dönüktü ama nedense beni gördüğüne emindim.

Bir an için o ince işlemeli çerçevesi olan resimde onun da olduğunu hatırladım.

Ne kadar güzel ve arzu edilir olursa olsun, bu yeni gerçeklik resminin sadece şeker, sıcaklık ve meraktan ibaret olmadığını hatırladım. Hayır: Alt kısmında yanığa, sigara izine benzeyen kararmış bir kenar vardı.

“Rigel.”

Böyle fısıldadım sanki durduramamışım da harfler ağzımdan dökülmüş gibi. Issız koridorun ortasında durdu ve ben kararsız bir şekilde tereddüt ederek konuştum.

“Şimdi... şimdi biz...”

“Şimdi biz... ne?” diye sordu bir an tereddüt etmeme neden olan ince bir tınıyla yüklü işkence dolu sesi.

“Artık burada birlikte olduğumuza göre,” diye devam ettim sırtına bakarak, *“ben her şeyin yolunda gitmesini istiyorum.”*

İçinde o olsa ve bunun için elimden hiçbir şey gelmese de *her şeyin yolunda gitmesini* istiyordum.

O da, o kara leke de bu nakışın bir parçasıydı. Çaresizlikle kıvrılarak, ilmek ilmek işlenmiş bu narin rüyayı mahvetmemesi için dua ettim ki gözlerimin önünde sökülüp gitmesin.